

har faaet lagt ny Jernbanespor langs Vestfronten — ikke for Penge bevilgede her af Statskassen, men for Penge, han har faaet dels af private, da han byggede Kasemat-terne, dels ved at henvende sig til Statsbanerne, som have overladt ham Materiellet til dette Skinneanlæg. Endvidere er Fæstningen ved Baraklejrene bleven forsynet med Brønde. Det er noget, Højre har søgt Bevilling til tidligere, men som Venstre hver Gang har nægtet. Men*det, Højre ikke kunde skaffe til Veje gennem en Bevilling, det har den højtærede Krigsminister nu vist sig at være Mand for at skaffe til Veje ad andre Veje, ved Hjælp af andre Midler, saaledes at Fæstningens Mangler ogsaa paa dette Punkt ere afhjulpne.

Men der var jo en stor Hovedmangel ved Fæstningen, som Højre bittert har klaget over mange Gange, nemlig det store, aabne Hul mod Syd. Vi vide, at ude paa Vestfronten ligger der et Batteri, Avedørefortet, hvis Bestemmelse er at skyde ud over Kalvebodstrand og en Del af Køge Bugt. Men saa kommer det store Hul fra Avedørefortet helt over til de Forter, der ligge uden for København, d. v. s. hele Sydsiden, Amagersiden, hvor der ingen Dækning er. Vi have set, hvorledes Højre i sin Tid bestræbte sig for at faa denne Mangel afhjulpent, hvorledes det ude paa den sydlige Del af Amager fik, jeg tror foræret, et Stykke Jord, og hvorledes det der begyndte paa at ville opføre Befæstningsanlæg, men blev forstyrret deri. Venstre skred ind, rejste Sagen her i Folketinget, og Højre maatte opgive det, det turde ikke vove at lave disse Fæstningsanlæg paa Amagers sydlige Del, fordi man her i Folketinget, og særlig fra Venstres Side, bestemt satte sig imod, at se Fæstningen fuldført paa dette Punkt. Men det, som mislykkedes for Højre, det som mislykkedes for Hr. Bahnson, er lykkedes for den nuværende Krigsminister. Jeg har nu her oplæst, at han har anvendt til ny Befæstningsanlæg paa Saltholm 11,875 Kr., det vil sige, Beløbet bliver vel nok adskilligt større, idet der ikke staaar noget om, at det Fort, han har bygget der ude, er monteret. Der maa vel i alt Fald anbringes nogle Vaaben derude, og der maa vel ogsaa træffes Foranstaltninger til, at det Mandskab, som skal være der ude, kan være i Ly. Vi kunne vel derfor godt gøre Regning paa, at det her opførte Beløb kun er en Del af det virkelige Beløb, som vil medgaa til det ny Fæstningsanlæg paa Øen Saltholm.

Se, det, som sker her, er jo Højres Gerning om igen, det, som Venstre Gang paa Gang har fordømt, Gang paa Gang har stemt imod og protesteret imod paa det allerkræftigste. Det, som Befolkningen, den store Befolkning ude i Landet, fra Valg til Valg har protesteret imod, sker nu her, og jeg vil egentlig sige, at det, som sker her, er meget værre end det provisoriske Fæstningsbyggeri, som skete under Højres Regimente. Da vidste vi alle, at det, som Bahnson byggede, var provisorisk, og der var det gode ved hans Byggeri, at det aldrig nogen Sinde fik Tilslutning af det danske Folk, at det ikke nogen Sinde kom til at staa som en virkelig lovlig bygget Fæstning, men at det danske Folk Gang paa Gang gennem Valgene har protesteret derimod. Nu er det, som Bahnson ønskede at bygge, blevet bygget, men nu sker det med Folketingets store Flertals Samtykke, nu gøres det til lovligt, der gøres ingen Indvendinger mod det fra Flertallets Side, saa at det vil blive et lovligt Befæstningsanlæg, som den nuværende Krigsminister har opført ude paa Saltholm. Jeg siger, at det er farligt, det er paa en vis Maade langt farligere og langt sørgeligere, hvad der sker nu, netop fordi det sker paa denne Maade, medens det tidligere skete paa Trods af al Lov og Ret her i vort Land.

Vi have jo hørt, at en Del af det indkaldte Mandskab er blevet hjemsendt, men det er dog ikke det hele, endnu ligger en Del, vist et Par Aargange, ude paa Søforterne. Jeg vil tillade mig at spørge den højtærede Minister, hvor længe det er Meningen, at dette Mandskab skal blive liggende inde. Det er jo sikkert, at dette Mandskab selv meget gerne ønsker at hjemsendes, og ikke kan forstaa, hvorfor det skal tvinges til at ligge der ude paa Søforterne. For mange af dem er det naturligvis i høj Grad generende, at de ere revne bort fra deres Pladser. For mange af dem stiller Forholdet sig saaledes, at hvis de vidste, om de i en nær Fremtid kunde blive hjemsendte, vilde de kunne meddele det til deres tidligere Arbejdsgivere og maaske faa Lov til at vende tilbage til deres Pladser; men naar de saaledes holdes hen i Uvished med Hensyn til, hvor længe Indkaldelsen skal vedvare, er det selvfølgelig meget ubehageligt for dem. Jeg vil derfor tillade mig at spørge den højtærede Minister, hvor længe det er Meningen, at disse Folk skulle holdes inde. Er der virkelig endnu en saa stor Fare, at det er nødvendigt at vedblive at holde dem